

Podzimní začátek

Večer před spaním bývá les plný zvuků, kterých si přes den vůbec nevšímáš. Když se prodlužují stíny stromů, kraj zlátne a kopce na obzoru vzplanou rudou září zapadajícího slunce, uhasíná plamen svíce, která činí den jasným. Tu malá světélka drobných skřítečků rojí se v posledních slunečních paprscích a jak soumrak padá na krajinu, je jich stále více a více. S prvním závanem chladného vánku pak jasně pocítíš teplo, které sálá ze země pod tvýma nohama.

Z potemnělé oblohy hledí bledý Měsíc na odcházejícího denního poutníka a náhle spatříš první hvězdu. A vedle ní další. A pak další a ještě spoustu hvězd a hvězdiček. To již je večer, který předběhl noc a pohladil tě svou vlahou rukou. Houfy skřítečků, rozpustile na sebe pokřikujících, krácejí do nitra lesa. Jejich hlásky se vzdalují a utichají. Vystřídal je někdo jiný. Noc.

Myslím, že my tu dnešní noc neprospíme. Půjdeme spolu do hloubi lesa. Překročíme bludný kořen, u svítícího pařezu zahneme k mluvící borovici, vyhneme se močálu, na němž modravá světélka tančí svůj noční tanec, a lesní pěšinou budeme kráčet až na palouk uprostřed starého lesa. Ale budme tiše. Pak snad uslyšíme, že ...

S prvním listem javoru, který dopadl na chomáč zelené trávy, začal podzim. Choval se stydlivě a nejprve nesměle zaklepal na koruny stromů. Když ho příroda pozvala dál, přišel s deštěm zlatožlutých, rudých i hnědých listů. Smrákalo se a na pokraji březového hájku doutnal poslední uhlík, opuštěný malým ohýnkem, u kterého si chlapci z nedaleké vesnice opékali brambory. Byl sám a byla mu zima. Pak se odkudsi ozvalo tiché funění a kdosi tenkým hláskem zvolal:

„Klucí, podťte všichni sem! Něco sem našel!“

Na jeden z kamenů, které obkličovaly ohniště, se vyšplhal malinkatý mužíček v hnědém oblečku a zelené špičaté čepičce, ukončené zeleným střapcem.

Nejprve bylo ticho. Pak mohlo bystré ucho zaslechnout tiché šepotání, které pomalu přerostlo ve šveholení mnoha hlásků. A pak mrknutím oka byly náhle kameny kolem ohniště přeplněny podobnými mužíčky a panenkami. Všichni měli postejné oblečky, jen panenky vynikaly sukénkami v různých odstínech červeně.

„Copak to je? Copak to je?“ ptaly se zvědavé hlásky jeden přes druhého. Mužíček, který ohniště objevil, slezl dolů a opatrně se přibližoval k doutnajícímu uhlíku rozhodnut okamžitě utéci, jakmile se ta podivná věc pohne. Ale věc se nehýbala. Když došel až na vzdálenost náprstku, pocítil teplo, které věc vydávala. Zastavil se a čekal, co se bude dít. Nedělo se nic.

„Tak co je? Co vidíš? Copak to je!“ pokřikovali na mužíčka ostatní. Ten se otočil a zamával čepičkou. V ten ráz počali mužíčci i panenky šplhat s kamínků a utíkali přes ohniště k uhlíku. Obklopili ho a halasně se podivovali teplu, které z něho sálalo. Mužíček hrdina se ukláněl a děkoval za uznání, které mu projevovali ostatní mužíčci za jeho odvalu. „Copak to je?“ opět se tiše neslo tím malým davem.

„Budte tiše. Tak tiše přeci!“ zvolala náhle jedna z panenek.

„Vždyť ono to pláče. Úplně potichu to pláče.“

Všichni utichli a naslouchali. A opravdu. Ta věc tichounce plakala.

„Copak se ti stalo?“ zeptala se vlídně panenka v jasně červené sukénce.

Uhlík přestal plakat a tiše zamumlal: „Jsem tu sám a je mi zima. Tak pláču.“

„To je mi líto,“ řekla panenka.

„Nám také,“ řekli ostatní mužíčci.

„Vezmem si tě domů a budem si s tebou povídat, abys už nebyl tak sám. U nás se ti bude líbit. Uvidíš!“ volali jeden přes druhého a běželi pro malé větvičky. Naložili uhlík na nosítka z větviček a donesli ho ke kamenné zdi ohniště.

„Mohl by ses na chvíli odvalit?“ zeptal se kamene mužíček se zelenou čepičkou.

„Ále jó,“ zívá pomalu kámen a odvalil se stranou. Mužíčci zajásali, zamávali kameni a vydali se, za tichého štěbetání svých hlásků, do hloubi lesa.

Pak přišla noc. A to již nebyla pohádka, protože není vůbec jisté, jestli skončila dobře.

My to však můžeme posoudit, protože budeme přítom. Ale musíme být opravdu tiše.

Oheň planul do tmy noci a roje jiskérek sem tam poletovaly nad hlavami dvou mužů, kteří si mýtinu kdesi v hloubi lesa vybrali za své tábořiště.

Byli vskutku dva a jejich koně se popásali opodál v šeru lesních stromů.

Oba to byli muži, jejichž věk zřejmě nepřekročil hranici třiceti let. Oba byli urostlí a každý byl na první pohled jiný. Ten, který právě přihodil smolnou větev do ohně, až se vyrojila spousta jiskérek, byl oděn v šat a zbroj v barvě lesní hnědi. Plášť, meč, štít i kůň s nezvykle dlouhou srstí, to vše v barvě lesní hnědi lišící se mnohdy jen odstínem. Vlasy barvy zahnědlé slámy padající až pod ramena splývaly svou barvou se stejně hnědým pláštěm. Stíny plamenů, tančící svůj divoký tanec pro jednu noc a dva poutníky, odrážely se od dvojice rovněž hnědých očí. Z celé osobnosti sálal ledový klid a vyrovnanost, pod nimiž se ukrývala silně hmatatelná nespoutanost, zuřivost a vytrvalost, podložená jiskrou osobní inteligence a rozhodnosti.

Druhý poutník, viditelně štíhlejší, byl ošacením pravým obrazem prvního. Jen hnědou barvu zaměnil za havraní černě, která se shodovala s barvou jeho vlasů zastřižených nad rameny. Jeho černé oči byly velikou hlubinou, v níž se zračily věky a z níž vanul jakýsi vnitřní pokoj a vyrovnanost. Byl osobností jinou než jeho společník, kterého jistě převyšoval svou osobní moudrostí.

Tak tu seděli naproti sobě a hleděli do plamenů. Snad by tak zůstali až do rána, kdyby klid noci nebyl narušen odfrknutím obou koní. Ačkoliv se žádný z poutníků nepohnul, jejich oči ožily a pátraly kolem dokola po příčině náhlého neklidu koní. Les byl tichý a němý. Oba koně přišli až k ohni, rozrušeně frkali a hrabali kopytem.

Dva poutníci se přistihli, že mimoděk svírají rukojeti svých mečů zpocenou dlaní v kožené rukavici pobité stříbrnými cvoky. Seděli a naslouchali lesnímu tichu. Tu se zvedl náhlý vánek, který pomalu sílil a kýval korunami stromů. Bylo však stále ticho. Pak již hřívý a pláště vlály v prudkém větrném víru a přes jeho hukot a šum stromů nebylo slyšet vlastního hlasu. Oheň uhasl, aby se náhle prudce rozhořel jasně modrým plamenem, z něhož vystoupil ohnivý mužíček. Vítr ustal a oheň hořel dál do noci.

Ohnivý mužíček se rozhlédl a řekl: „Přeji teplou noc a ještě teplejší den.“

„I my ti přeju mnoho teplých nocí,“ řekl černý poutník.

„Říkají mi Bard - Horn a tu naproti je můj přítel Paladin. Přisedni k našemu ohni, chceš - li, a ukonči tak naši samotu, kterou skončil náš dnešní den.“

Ohnivý mužík se poklonil oběma a usedl blízko k ohništi mezi oba poutníky.

Koně odešli na okraj mýtiny a klidně se pásli.

Pak začal padat sníh a zavanul chladný vítr. Náhle a naprosto neohlášeně. Koně přiklusali blíže k ohni, kde nefoukalo a dosud nespada jediná vločka sněhu. To proto, že tu sedí ohnivý mužíček. Kol ohně bylo tedy teplo a sucho. Chvilí jen tak seděli a dívali se do plamenů. Pak se oba poutníci uložili na houně podle ohně a přikryli se pláští. Během povídání s ohnivým mužíčkem kol hustě padal sníh.

Paladin přihodil do ohně pár polen a chystal se usnout.

„Když zima přijde tak náhle, že list stromu nestihne opustit korunu, aniž by předtím zapadal. Když na duši ti padne stín tak náhle, že pojednou ustaneš v svém díle a musíš usednouti opodál. Když chléb náhle, tak náhle, zhořkne ti v ústech a víno stane se trpkým. Zima se vkradla neohlášena do polí, lesů, vod i duše tvé. A nebylo to jen tak. To dlouhou dobu jsi ten vpád sám připravoval. Činil-li jsi tak, nevěda co činiš, nejsi teď připraven nést tíhu sněhu. Věděl-li jsi však, jakého konce dojdeš svým konáním, stejně se notně prohneš pod tím sněhovým břemenem,“ řekl ohnivý mužíček.

„O tom si rád poslechnu,“ nadzvedl se Bard-Horn a Paladin jen mlčky přikývl. Ohnivý mužíček ještě domluvil několika skotačivým jiskérkám, které se honily po Paladinově houni, a pak se zavrtěl, aby si udělal pohodlí.

„Jsme tu v Maior. V Maior, kde se setkaly Světlo a Temnota. Sedíme tu pospolu a nechce se nám odejít z Maior do Světa. Protože v Maior jsme nechali své duše, své vzpomínky, přátele i nepřátele. Proto se nám nechce odejít. Tak začneme od začátku.“

A mužíček se dal do vyprávění.